Ч. 2. Субота 4 (17) січня 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Запросини до передплати.

„Народна Часопись“ як доси так і в слідуючім році буде держати ся дотеперішної своєї проґрами і видавати ся під тими самими услівями. Побіч змісту політичного і вістий загально всіх обходячих будемо як і доси класти велику вагу на часть фейлєтонову, щоби читателям подавати як найріжнороднїйший материял до читаня як із красної літератури так із всїляких галузий науки. Як в попередних роках так і в слїдуючім буде „Народна Часопись“ подавати ради і науки із всїляких галузий господарства сїльского і домашного.

Передплату на „Народну Часопись“ приймають: у Львові Аґенция дневників п. Соколовского пасаж Гавсмана ч. 9, а на провінциї ц. к. Староства. Можна присилати також просто до нашої Адміністрациї, але тогди не жадати, щоби висилка ішла через ц. к. Староства; хто там хоче відбирати, нехай там передплачує.

Передплата коштує у Львові і в ц. к. Староствах:

на цїлий рік . .	К	4·80
на пів року . .	„	2·40
на чверть року .	К	1·20
місячно	„	—·40

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік . .	К	10·80
на пів року . .	„	5·40
на чверть року .	„	2·70
місячно	„	—·90

Поодиноке число 6 сот.

Вісти полїтичні.

(До ситуациї. — З ради державної. — Реформи в Туреччині.)

Одна з віденьских часописий доносить, що сторонництво антисемітске ухвалило підпирати всї проби і заходи, стремлячі до поправи парляментарних відносин та здержати ся аж до дальших зарядженъ від ставленя наглих внесень. Вкінци ухвалено виготовити внесенє в справі зміни реґуляміну палати, а до комісиї, котра має тим займити ся, вибрано послів: кн. Ліхтенштайна, Патая і Шрафля. — Найблизше засїданє палати панів відбуде ся дня 22-ого с. м. На дневнім порядку нарад буде поставлене перше читанє закона о похатній торговли. — Предсїдатель польского Кола пан Яворский нараджував ся вчера з п. президентом міністрів дром Кербером в справі цукровій і представив єму жаданя польского Кола. Цукрова справа стоїть, як звістно, на дневнім порядку в обох парляментах. В угорскім соймі прийде она нинї на дневний порядок, а доси звіщають, що цукрову конвенцию приняло вже лїберальне сторонництво, яке, як звістно, становить там переважаючу більшість. В австрийскім парляментї цукрова справа вже перейшла наради цукрової анкети, котра осягнула порозуміне з фабрикантами сирого і білого цукру у всїх засадничих точках та предложила вислїд своїх нарад правительству до дальшого веденя справи. Як Politik доносить, Молодочехи готові відступити від обструкциї против цукрової конвенциї, але під услівєм, що она буде внесена в видї наглого внесеня. Slavische Correspondenz потверджує, що молодоческий клюб ухвалив не перешкаджати парляментарному полагодженю цукрового закона. Що до дальших справ, будуть Чехи придержувати ся „реґуляміновоі обструкциї“, а коли би Нїмцї хотїли єї спинити, они приймуть ся за острїйші способи.

Вчерашне засїданє палати послів перемінило ся несподівано в обструкцийну бучу і тревало від пополудня до нинїшного рана. Обструкцию розпочали чеські радикали і хоч їх всего кілька, говорили так завзято і так довго, що потомили всїх послів. Найдовше промавляли пп. Кльофач, Хоц і Фресль. Більшість палати постановила була ще вчера продовжити засїданє без перерви до нинїшного дня, аби полагодити три наглі чеські внесеня, так щоби палата могла приступити до свого дневного порядку.

2)

СЕРЦЕ СЬВІТА.

(З анґлїйского — Г. Райдера Гаґґерда.)

(Дальше).

В слїдуючім тиждни прийшло до Тіями кількох Індиян, перебраних за двигарів, щоби повести мене в гори, де жив мій батько і де укрив свої скарби.

Я попращав ся з моїм нанашком, сьвященином, і вибрав ся в дорогу. Коли ми працали ся, він дуже плакав. Та й від тої пори я єго вже більше не побачив, бо в чотири недїлї опісля вхопилась єго пропасниця, і він помер майже зовсїм несподівано. Який то був чоловік, найлїпше коли скажу, що я на тамтім сьвітї не хотїв би з ніким, з виїмкою одного, так дуже побачити ся, як з ним.

Третого дня моєї дороги зайшли ми у вузкий вивіз в горах, по за котрим було індияньске село. Мої провідники завели мене до хати якогось Антонїя, до котрого отець Іґнацїо дав був мені письмо. Був то старенький чоловічок, що виглядав дуже поважно, і повитав мене сердечно та познакомив мене з кількома кациками, котрі у него перебували. Скоро ми лишили ся самі, спитав мене один з тих кациків, чи я маю якесь „серце“. На то відповів я єму, що менї здає ся, що маю. Другі засьміяли ся на то. — Тодї Антонїо отворив менї руку і відслонив талїсман, що належав до мого батька, а на вид єго всї поклонили ся.

Тодї замкнули двері на ключ, а по розставленю сторожі розпочала ся церемонїя, котрої менї тут описувати не вільно. Мене зробили причастником містерий ордена серця а відтак вибрали своїм головою. Я був ще молодцем, коли став велителем многих тисячів братів нашого товариства, що жиють розкинені по цїлім краю.

Слїдуючого дня по моїм торжественнім зложеню обіту передав менї Антонїо скарби, які призбирав був мій батько, а котрих було більше як на мілїон долярів.

Я став тепер богачем, мав людий і гроші. Послухавши ради Антонїя, лишив ся я ще якийсь час в селї, щоби повитати всїх тих, котрі приходили з далеких сторін цїлого краю подивити ся на „зберігателя“ серця, начальника гноблених племен індияньских.

В сїм часї зробив я першу велику похибку в моїм житю. Майже на три милї від нашого села далеко жили дві сестри, бідні, але знатного роду Індиянки, одна вдовиця, а друга дївчина, така красна, як намальована та й молодша від мене. Одного вечера в недїлю, коли майже всї люди з тої долини вийшли були десь далеко на якесь торжество, їхав я случайно верхом попри їх хату, коли зачув в ній якийсь голосний крик.

Я зіскочив з коня і вбіг до хати, котрої двері стояли отвором. Вдовиця лежала нежива на земли, а дївчина з розпукою боронила ся від двох мехіканьских розбишаків. Я добув свій штилєт і убив одного на місци, заким він ще мав час оглянути ся, а відтак кинув ся на другого з такою злостию, що він відскочив аж до стїни. Коли він побачив, що єго житю грозить небезпечність, зачав він просити ся, щоби я єго не убивав задля якоїсь простої індийскої дївчини, а то мене так оскорбило, що я й єго зараз убив. Оба трупи казав я потайком похоронити.

Дївчина перенесла ся до нашого села і я міг єї там часто видїти. Она була така поважна і розумна, що вскорі позискала моє серце.

Я оженив ся з нею, всупереч радї Антонїя і моїх других братів з товариства, і она була менї якийсь час таки дїйстно доброю жінкою та зробила менї своїм розумом неодну добру прислугу. Але для Індиян а може й для мене було би лїпше було, як би я був положив ся трупом, заким станув під вінець з нею.

Мушу ще згадати, що я в тім часї зовсїм не дармував. Чим більше я роздумував, тим більшою видавала ся менї кривда, заподїяна моїм землякам, і я в своїх мріях уважав ся вже знову володїтелем краю.

Моїм пляном було: зробити великий заговір. У всїх провінциях Мехіка мали Індияни одного дня повстати і вигубити Іспанців та

Реформи в европейскій Туреччині, що були цілию поїздки російского міністра заграничних справ ґр. Лямсдорфа, представляють ся ось як після донесень „Нового Времени“: Росия і Австро-Угорщина згодили ся жадати реформ з ґарантиєю, а іменно: 1) Установленя фінансової контролі що-до побору податків в европейских ґуберніях, як також що-до виплачуваня платні урядникам і війску; 2) установленя контролї над жандармериєю, до якої мають ся брати офіцири з невтральних держав: Бельгії, Голяндії і Швайцариї; 3) дуже пожадано є контроля над цілою адміністрациєю Македонії, до чого є потрібна личність, независима від турецких традиций, та о скілько можности і від султаньскої палати. „Новое Время“ додає: Ті средства суть прикрими для Туреччини, але пожиточною для неї реформою, якої вимагають европейскі провінциї. Всяка операция є болючою і викликує опір хорого орґанізму, який треба поконати деяким примусом і натиском. Мусимо надіяти ся, що Туреччина є спосібна послухати розуму і з власної волї прийме жертвовану поміч.

Новинки.

Львів дня 16 го січня 1903.

— Помилуванє. Є. Вел. Цїсар замінив в дорозї ласки кару 8-дневного арешту, на котру засуджено львівского міского ветеринаря Александра Ґотліба, за то, що свого часу застрілив в ночи на улици львівского городника, з обави якогось нападу, на грошеву кару 400 К.

— Іменованя. П. Мінїстер просьвіти іменував суплента в II-ій ґімназиї у Львові, Еміліяна Зарембу головним учителем при львівскій мужескій семинариї учительскій. — Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів іменувала почтмайстрами: А) І. кляси 4. степеня почтмайстрів II. кляси 1. степеня: Николая Залевского в Роздолї, Бронислава Дембіньского в Кривици, Генриха Маврера в Перегиньску, Павла Ільницкого в Турці коло Хирова.— Б) Почтмайстрами II. кляси 2. степеня: у Львові 11. експедиєнтку почтову Марію Осташевску з Соколівки коло Ожидова; Івана Стасева з Кошиловець в Трускавци, експедиента почтового Івана Шкоду з Бержанова; в Балигородї експедиента Івана Домануса; в Устю зеленім почтового урядника помічничого Івана Ґрущиньского.

— Стан здоровля Є. Е. Впр. Митрополита Шептицкого не змінив ся. Для успокоєня родини і капітули проф. др. Вічковский запросив онгди вечером телеґрафічно радника Двору проф. дра Найсера з Відня на консиліюм.

— З львівскої архиепархії. Конкурсовий іспит відбуде ся в днях 27 і 28 січня 1903 р. — На конкурс розписані: Довге з прилученем Моршин, стрийского деканата, до 18 лютого, а Литвинів, підгаєцкого і Мединь, збаражского деканата до 31 січня. — Конкурс на посади катихитів при народних школах в Скалатї, Грималові і Підволочисках розписала рада шкільна окружна в Скалатї Грималові і Підволочисках розписала рада шкільна окружна в Скалатї до кінця січня 1903 р. — Титулом висłуженого декана надїлений о. Юліян Гошовский, парох в Журавні, а завідателем журавеньского деканата і совітником консисторським іменований о. Тома Березовский, парох Дубравки. По добровільнім уступленю о. Івана Стрільбицкого, іменовані містодеканами щирецкими оо.: Пилип Пелех, парох Товщева і Николай Левицкий, парох Оброшина. — Плату з релїгійного фонда на 1 рік продовжено для приватних сотрудників в Луцї малій, в Суші і Печеніїї. — Канонїчно інституовані оо.: Волод. Чепіль на Голешів, Мих. Яцкевич на Кошляки і Теод. Пиндус на Зелену.

— Іспити кваліфікацийні для учителїв і учительок шкіл народних розпічнуть ся перед комісиєю іспитовою в Сокали дня 16-го лютого письменний, а 19 лютого устний.

— Кваліфікацийні іспити для учителїв народних шкіл в Перемишли розпічнуть ся дня 26 лютого с. р. Подання належить внести посредством дотичної шк. ради окружної до іспитової комісиї найдальше до 15 лютого.

— Руске товариство педаґоґічне подає до відомости, що „Дзвінок“, ілюстрована часопись для рускої молодїжи, перейшов сего року під редакцию знаної писательки для молодїжи, панї К. Малицкої в Галичи і наші діти будуть мати з сеї ґазетки справдішну утїху і розривку, то ж кожда руска родина повинна мати у себе „Дзвінок“. „Учителя“, часопись педаґоґічну, пренумерує краєва Рада шкільна для 60 шкіл, отже коли сама найвисша власть краєва піддирає се видавництво, то тим більше повинні памятати на сю часопись заради шкільні та поодинокі учителї.

— Катастрофа на зелїзници. Дирекция зелїзниць державних подає до відомости: При вїздї на стацию Хирів поїзду особового ч 2012 дня 14 с. м. о 2 год. 15 мін. в ночи, вдарила машина в льокомотиву призначену до огріваня возів, в наслідок чого кондуктор почтовий і один з подорожних легко покалїчили ся. Вісти, що хтось при тім згинув, або що настала перерва руху, суть неправдиві.

— Запах Европейцїв. Що не лиш цілі людскі раси, але й поодинокі люди мають свій окремий запах, походячий з ріжного рода потів, се річ загально звістна. Кождий Европеєць, що мав яке діло з муринами або якимись иншими людьми з Азиї або Австралії, знає, що тих людий чути нераз так, що Европеєць майже не годен того видержати. Але який запах мають Европейцї, того довідали ся они аж від альпейского лїкаря дра Бунтаро Адахі, котрий в ученій часописи „Globus“ так о тім пише: Запах Европейцїв, іменно же жінок, вражає дуже Японцїв. Він аж щипає в ніс та єсть илкий (як старе звітріле масло), але не у кождого чоловіка однаковий, у одного солодкавий, у другого гіркавий. Запах той стоїть в звязи з віком. Дїти і старцї не пахнуть або менше як в сильнім віцї. Для більшої части Японцїв, що перебувають в Европі, єсть сей запах зразу дуже гидкий, але по кількох місяцях они привикають до него. Запаху того не можна нїколи позбути ся купанем і митєм.

— Помер у Львові Юліян Марковский, звістний польский артист-різьбар, дня 13 с. м., в 57-ім році житя.

їх мішанців. Того дня мало знову настати цїсарство Ацтеків.

Може то була й шалена гадка; але така шаленість лежала в моїй крови. Мої предки плекали ії в собі і терпіли за ню, а менї здає ся, що Ґватемок, найбільший і найнещасливійший Індиянин, який коли жив на сьвітї, передав ії на нас зі своєю кровю. Я хотїв то осягнути, що не удало ся моїм предкам, та й на диво — як близьким був я успіху!

Довгими лїтами їздив я по краю та підмавляв і бунтував. Незадовго не було такої провінциї, такого місця, де би мене не признали „зберігателем серця“ і начальником всїх індиянських племен. Всюди старав ся я вивести людий з їх байдужности та позискати їх кациків для моєї справи. Я не надармо приєднував людий. Мого богатства уживав я на то, щоби купувати зброю та позискувати байдужних. Коли моє майно що-раз більше зменшало ся, старав ся я призбирувати знову, бо без гроший не дасть нїчо вдіяти. Скарби, що в давних часах були закопані, передали менї ті, що їх стерегли, і зі всїх сторін надходили гроші, котрі я складав на час потреби.

Так став я поволи всемогучим в Мехіку, а хоч тисячі знали мої пляни, то все-таки держали їх в такій тайнї, що правительство не довідалось о тім анї словечка. Наконець все вже було готове. Настала велика хвиля. Я дав приказ до ворохобнї против гнобителїв моєї вітчини — але — удар, що мав бути смертоносним, не удав ся.

А що було причиною? Женщина, котрій я уратував житє, моя власна жінка, котру я любив і котрій вірив, котру сполучала зі мною і зі справою мого народу звязь тїла і душі, зрадила мене.

Як то стало ся? Она взяла на себе задачу станути на службу в домі чоловіка, котрий під ту пору панував в Мехіку. Там мала она бути нашим шпигуном.

Замість того моя жінка стала ся добичею тамтого. Не потребую більше казати. Одного вечера, може на вісїм днів перед уложеним повстанем, зловили мене і шістьох других, котрих я вибрав на проводирів ворохобників та повели до вязницї. Моїх товаришів потайком убили, а мене ставили перед володїтеля, котрий з пістолетом в руцї ждав на мене сам один в моїй комнатї.

— Я знаю всї твої пляни, мій друже — віздозвав ся до мене — і желаю тобі щастя до них, бо они розумно уложені. Знаю також, що ти маєш десь богато схованого золота. — Він сказав менї навіть кілько того золота. — Твоя жінка, котрій ти в своїм нерозумі звірив ся, все менї зрадила. Але она не знає, де ти укриваєш той скарб, бо ти її того не сказав, доказ, що ти ще не зовсїм здурів. Отже послухай, що тобі скажу! Ти віддай менї твоє золото, а за то можеш піти собі на волю. Розуміє ся, що аж тодї, коли мине день мести і твоя черела побачить, що лишила ся без проводиря. Та й на будуче будеш жити в спокою, скоро зречеш ся своїх плянів. Коли же не схочеш, то поставлю тебе перед суд і згинеш по заслузї яко зрадник держави.

— Я вірю твоїм словам — сказав я єму на то. — Ти не один однїсенький, що знає мої пляни, коли їх зрадили. Щож менї з твого приреченя?

— Нерозумний чоловіче! — відповів він. — Я ще один однїсенький, бо не хочу з нїким дїлити ся твоїми скарбами

— А мої товариші? — став я допитувати ся.

— Менї здає ся, що трох чи чотирох згинуло в послїдних днях від тифу. Наші вязницї на жаль дуже нездорові, але я гадаю, що вже більше нїхто з них не згине, скоро віддали менї свої скарби.

Менї не трудно було вибирати. Гроший можна знову призбирати, але другого житя вже нїколи не купиш. Коліб я мусїв умерти, то все би пропало. Отже треба було купити собі житє. А я знав, що той падлюка додержить слова. Єго захланність затикала єму рот.

До десяти днів мав він гроші, а я видобув ся на волю. Я міг розпочинати нове житє.

Але яка то була воля. Я все стратив. Хата, яку я собі був виставив, була розвалена. Скарби, які я призбирав, забрав Іспанець. Проводирі моїх приклонників не жили. Віра в мене яко освободителя народу була дуже ослабла. Моя справа була безнадійна. А все то завдяки женщинї, тій гадинї, що виграла ся у мене за пазуху.

Від того всего менї зовсїм в голові перевернуло ся, але коли я трохи успокоїв ся, то заприсяг ся, що задля її фальшивости буду ненавидїти весь її рід і виречу ся єго; що нїколи, хоч би й як велика була покуса, не пожадаю знову женщини та не буду мати з нею нїякого дїла. Тої присяги, о скілько то було в моїй силї, держав ся я і думаю держати ся по вік віків.

Що стало ся з моєю жінкою, не знаю. Я не підніс на неї руки, бо она була плотию з моєї плоти. Може бути, що она зійшла марно зі сьвіта, бо тота історія стала звістна. Я мусїв єї розповісти, щоби себе самого оправдати. Коли мене випустили з вязницї, занедужав я тяжко, а коли наконець знову подужав, она десь щезла. Я вже не звідував ся, хто на нїй пімстив ся.

Не довгі лїта — може на яких двайцять — зробив ся з мене скиталець. Що правда, любили мене Індияни як і давнїйше і яко „зберігатель серця“ та їх дідичний кацик мав я повагу у них, але вже лиш тїнь тої власти,

Курс львівский.

Дня 15-ого січня 1902.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	538 –	550 –
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	300
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	560·—	565·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	350·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	95 50	96 20
Банку гіпот. 5% преміов.	110·—	— —
Банку гіпот. $4^1/_2$%	100·—	100·70
$4^1/_2$% листи застав. Банку краев.	101 50	102 70
4% листи застав. Банку краев .	98 –	97·20
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·50	97·20
„ „ 4% льос. в $41^1/_2$ літ.	96·70	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	96·70	97·40
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99 20	99·90
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·—	— —
„ „ „ „ $4^1/_2$ %	100·50	101·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·50	—·—
Позичка краев. з 1873 по 6%	— —	— —
„ „ 4% по 200 кор.	98 60	99·30
„ „ м. Львова 4% по 200К.	95· –	95·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	70 —	76 –
Австр. черв. хреста (Бюро відеьскій)	55 75	56 75
Угорск. черв. хреста	27·60	28.60
Іт. черв. хрес. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К.	73 –	77.—
Базиліка 10 К	19·—	20 —
Joszif 4 K.	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок німецких	116·80	117·4
Долляр америк.	4·80	5· –

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 16 січня. Др. Кербер розіслав вчера по полудни до членів угодової ческо-німецкої конференциї запрошене на засідане, котре відбуде ся ві второк, о годині 3 по полудни, в палаті президиї міністрів.

Берлин 16 січня. Німецкий наслідник престола переїхав вчера о годині 11 рано границю. В Верболові відбуло ся приняте войскове, почім наслідник престола удав ся в дальшу подорож до Петербурга.

Льондон 16 січня. На конференциї властителів копалень золота в Трансвалю принято умову, після котрої Трансваль має заплатити 30 міліонів фунтів штерлїнґів коштів воєнних.

Рим 16 січня. Popolo Romano доносить, що цар приїде до Риму 27 цьвітня а цісар Вільгельм 11 мая.

Надіслане.

Масть на відморожене! Єсть се одиноке средство, зладжене із старих домових приписів, котре лїчить рішучо кожде відморожене. Висилає оплатно за надісланем 1 К 20 с. **В. Котульский,** Озеряни к. Бучача.

Оповіщене

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

що даввійше. В успіх моеї справи вже ніхто не вірив. А де я й не старав ся роздути давний огонь, всюди лиш холодно споглядали на мене.

Так наконець залишив я свої пляни і жив, як було можна. Я був на трох війнах, дослужив ся деякої почести, брав участь в неодних подвигах, але остав ся такий бідний як і перед тим. Часами прийшло менї на гадку моє давне бажане стати сьвящеником, але то вже було за пізно; на то мої руки занадто дотикали ся сьвітских річий.

Утомлений борбою вернув я до мого села в горах, але й тут брак якоїсь дїяльности став ся мукою для мене і я звернув свою увагу на гірництво. Підчас тої дїяльности познакомив ся я з одним чоловіком середних літ, Джемсом Страйклендом, котрого судьба так хотїла, що він повів мене до того казочного міста, до „Серця Сьвіта".

II.

Сеньор Страйкленд.

Буде тому двайцять і два роки, коли я вибрав ся до Кумарво, села в державі Тамавлїпас, прекрасної місцевости, що лежала трохи схована межи горами вкритими сосновими лїсами. Мене повело туди письмо одного з братів нашого товариства, котрий дав менї знати, що недалеко від того села жиє якийсь Індиянин, в котрого посїданю знаходить ся звиток, записаний образовим письмом, котре анї він анї ніхто инший не може відчитати.

Звиток той переходив в спадщинї в єго роді з покоління на поколїнє, а з ним і переказ, що в нїм єсть опис богатої копальнї золота в горах, котрої положеня вже ніхто не знає, а котру на приказ Ґватемока, мого пращура, замуровано, щоби єї забезпечити від захланности Іспанцїв.

Антонїо, коли зробив мене причастником містерий товариства серця, научив мене також і образового письма. Він був послїдний, що знав то письмо, а знане єго мабуть загине зі мною.

Той Індиянин готов був віддати менї яко зберігателеви серця ту грамоту, а що я не мав щось лїпшого до роботи, то і поїхав до Кумарво. Але й в сїй справі як і в многих инших я розчарував ся, бодай тодї, бо коли приїхав, довідав ся, що до того села прибув може яких шість місяцїв тому назад якийсь Анґлїєць, котрого вислала якась спілка вихіснувати копальню срібла. Була то трудна для него задача, бо мехіканьскі властителї ґрунтів із зависти не допускали, щоби Індияни ставали у него на роботу.

Тубильцї, від понедїлка рана аж до суботи вечера найспокійнїйші і найпильнїйші люде, мали той поганий звичай, що в недїлю упивали ся мескалем, напитком, який робить ся з коріня ростини альое. Тодї їх натура зовсім зміняла ся, наставали завзяті спори по найбільшій части о женщини, та кінчили ся нераз проливом крови.

Такі спори настали були й того вечера, коли я приїхав до Кумарво. На другий день видів я сьвідків того, коли я ішов маленькою уличкою помежи плоскокритими домами, виложеною рінями, щоби зайти до малої церковці. Дзвони тої церковці дзвонили тодї цїлу ніч і цїлий день, щоби відогнати злих духів.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-европ. год

Зі Львова

коси.	особ.	
відходять		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·25	„ Лавочного, Мункача, Березнаї
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковова
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стрижова
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/6 до 30/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·35	„ Ікан, Сопова, Бергомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/5 до 16/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 15/9 в неділї і сьвята
2·40		„ Ікан, Гусятина, Керешмезо
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9.
	2·15	„ Янова від 1/5 до 16/9.
	3·20	„ Зимноводи від 15/5 до 15/9
	3·26	„ Брухович „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
13·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Ікан, Констанциї, Букарешту
	8·16	„ Брухович від 1/6 до 15/9.
	6·25	„ Ікан, Радовець, Кімполюнг
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави
		з Орлова від 16/6 до 15/9.
	6·20	„ Янова від 1/5 до 16/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від 1/5 до 16/9 в неділї і сьвята
	10·30	„ Ікан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Гримайлова з Підзамча

До Львова

коси.	особ.	
приходять		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Ікан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 7/5 до 15/9
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Ікан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Ікан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 40		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12 15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Ікан, Підвисокого, Ковова
	10.03	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділї і сьвята
	7·04	„ Брухович від 1/5 до 30/5 і від 16/9 до 30/9.
	8·50	„ Брухович від 1/6 до 15/9 що дня
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·30	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сокаля
	9·20	„ Ікан, Ковова, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети агенция часописей Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі знижені, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).